

NURULLAH GENÇ
Gül ve Ben

ŞİİR

ELİF

meltemden duyduklarım

hangi ürkek kavgada yaralandın yiğidim
seni bu şuh kafese hangi zâlim el koydu
diyorsun: bir zamanlar gülşende bir bey idim
bu naylon çiçeklerin adını kim gül koydu

hayrandır bilmez misin âlem dahî bir güle
içinde kızıl tüylü köstebekler ve günâh
dağa çık, ovaya in, eğil de bak bir göle
çekiyor gülsüz kalan her zavallı şimdi âh

çiçeklerin dilini unuttuğun yetmedi
ipek nağmelerini gömdün karanlığına
yine de, nağmelerin intizârı bitmedi
ebedî güllerini mihmân kıldı dağına

bir Latin çiçeğine aldandı bakışların
akreplere sevdalı neyin varsa dumanlı
nerede o her yanı gül kokan nakışların
nasıl bir âfet ki bu, feryâdın bile kanlı

sana küskün, o uçsuz bucaksız soylu vatan
batırdın hiç batmayan güneşi toprağında
oysa bir gl aşkıdır yine kalbinde yatan
yollara dş, bul O'nu yitirdiğın bağında

lâm

g lleri s rmeliydi yarasına Boĝaç Han
 nk  g l n kılıcında kıvılcım
gelincikti, karanfildi, s mb ld 
bir yerde g l isyanı vurdu baldıranları
g l devleti kuruldu vedâ tepelerinde
yeryüzünün tahtında ışıldayan hep güldü

açınca, ağzı kan gibi kızıl
yıldırımlar düşer göklerin arkasına
kanatlanır ölü balık ve turna
suyun ve toprağın mahmur çocuğu
şifâ gülü, vefâ gülü, can gülü
senin değil, herkesin sultan gülü

parlayınca, çevirir de güneşten
yüzünü ayna kılar ay gecelerde
yıldızlar gecenin gül tomurcuğu
yelesi gül, aslanların çöllerde
karıncanın ayağında gül tozu
zürafanın deseninde gül izi
gül destanı okunuyor dillerde
denizin dibinde bin başlı ejder
suyun taşıdığı güzel kokuyu
duyunca dîvâne olup da gider

yıllardır kuruyan yaprak
hâlâ nâzenîn, hâlâ muammâ
Çin’li bir nakkâşın önünde durur
taşır ırmakları yalnızlığına
Kara Fazlî’nin nabzında vurur

Ertuğrul Gâzî'nin kabrinde hüzün
mezar taşlarının gözleri dolu
baharını alsa da ömrümüzün
gülizâr yapmalı şu İstanbul'u